

petenti, quia violaret sigillum. Si autem sciat extra sacramentum, per secretam revelationem ipsius feminae, non censeo teneri ad expellendam illam, seu negandam consecrationem, quod tenent Summa Confessorum, et Sylvester. Ipsi tamen dicunt posse Episcopum dispensare, unde recte sequitur non teneri ad actum oppositum. Verumtamen, si ipsi supponunt juris prohibitionem, cum illud jus commune sit, oportet ut ostendant ubi data sit Episcopo facultas dispensandi in hac veluti irregularitate; fortasse dicerent potestatem ejus ordinariam satis esse, ob necessitatem vitandi scandalum. Mihi tamen videatur tunc non esse necessariam dispensationem, sed jus ipsum commune non obligare Episcopum ad judicandum de re occulta, vel ad operandum ex scientia adeo privata et occulta, praesertim cum periculo scandali. Item, quia in illo actu nullum est mendacium, ut declaratum est, et alioquin non fit aliqua irreverentia tali consecrationi seu benedictioni, quia talis persona, non obstante praecedenti *apsu*, potest esse capax illius in ordinem ad perpetuam continentiam futuram; nec etiam obest sanctitati illius status, aut conversationi aliarum virginum, quia bona fama et communis existimatio impedit omne incommodum; ergo non est cur credamus hanc prohibitionem positam esse cum tanto rigore. Nihilominus tamen non videtur teneri Episcopus ad consecrandam hujusmodi feminam, quia potest se excusare ab illo munere, vel alio colore illam non admittere ad professionem. Quod quidem est verum, per se loquendo, et ex lege justitiae; nihilominus in individuo cavere debet, ne infamet proximum sine causa, vel ne avertat hujusmodi feminam ab stata perfectionis, maxime quando ipsa confidenter ei aperuit conscientiam suam in remedium, non in obstaculum. Quando autem Episcopus alia via haberet similem notitiam moraliter certam, jam non esset res adeo occulta, et ideo merito posset non admittere talem personam ad velum virginum; semper tamen debet id facere consulendo famae illius, quantum potuerit.

11. *Secunda pars quod ipsa corrupta occulta possit velum petere.* — At vero loquendo ex parte ipsius feminae, censent multi teneri ad non petendum talem statum, etiamsi ipsa sola norit delictum, sicut tenetur irregularis non petere ordines, etiamsi solus sciat irregularitatem; imo addunt Sylvester et Raymundus, quod, licet virgo consecrata sit, si postea occultissime labatur, tene-

tur abstinere ab his actibus, qui secundum consuetudinem monasterii solent per solas virgines consecratas exerceri. Sed est onus intolerabile, ac proinde incredibile, praesertim cum nec possit satis ostendi expressum praecceptum, nec sit res tam necessaria, aut tanti momenti, ut propter eam vitandam obliganda fuerit femina ad se infamandum. Imo etiam quamvis occultus lapsus hanc professionem praecedat, non censeo obligandam feminam ad se privandum illo statu, non solum quando sine infamia id vitare non potest, quod censeo certum, sed etiamsi absque infamia possit alium statum aut modum vivendi accipere. Probatur prior pars, quia etiam censuram occultam non tenetur homo servare, quando non potest id facere sine gravi infamia. Secunda autem pars fit imprimis verisimilis, quia non tenetur quis se privare tanto bono spirituali, quantum est status perfectionis, propter crimen occultum. Ratio vero a priori omnium est, quia jura non imponunt hoc impedimentum tanquam poenam vel irregularitatem ipso jure incurrendam, sed praecipuum Praelatis ne consecrent feminam corruptam; igitur, quando res occulta est, non tenetur ipsa femina se abstinere, sed potest in exteriori foro ita se gerere, sicut in communi opinione habetur. Et hoc plane supponunt D. Thomas et alii auctores, qui dicunt posse consecrari mutato nomine *virginitatis in castitatis*.

12. *Secunda praerogativa hujus veli, quod a solis Episcopis consecratis, aut a presbyteris ex commissione Papae dari potest.* — Haec ergo est prima et praecipua praerogativa hujus veli consecrationis, quod ex vi suae institutionis est (ut sic dicam) velum virgineum, modo a nobis explicato, cui consequenter est alia adjuncta, quod tale velum a solis Episcopis dari potest, juxta cap. *Devotis*, 20, q. 1, quod communiter ad hoc allegatur, ut patet ex Paludano, Sylvestro et aliis; ibi vero non dicitur expresse, sed indefinite seu passive dicitur, ut virgines non velentur nisi intra certa quaedam tempora, de quibus infra. Adduntur vero postea haec verba: *Viduas autem velare Pontificum nullus attentet*, quae intelliguntur de velo consecrationis; ergo supponit illa prohibitio adaequatum ministrum hujus velationis esse Episcopum. In aliis etiam decretis, ubicumque fit mentio ministri hujus consecrationis, solus nominatur Episcopus. Et in Pontificali Romano in ritu illius consecrationis idem supponitur. Ac denique est

communis sententia, cujus rationem assignat D. Thomas, loco supra citato, quia haec consecratio est spiritualis quaedam desponsatio cum Christo, per quam repraesentatur desponsatio ipsius Christi cum Ecclesia, quoad illius incorruptionem, et ideo *solus Episcopus* (inquit) *cui cura Ecclesiae committitur, virgines desponsat velando, non sibi, sed Christo, quasi sponsi paronymphus*. Potest autem haec consecratio committi presbytero per Summum Pontificem, non tamen censetur commissa per solam jurisdictionem Episcopalem, quia est actus ordinis, et non tantum jurisdictionis, unde neque Episcopus electus et confirmatus, et nondum consecratus, potest illum exercere, et a fortiori non possunt Provinciales religionum, vel alii similes inferiores Praelati, habentes jurisdictionem Episcopalem, nisi speciali privilegio Pontificio hoc eis concessum sit, sicut nonnullis Abbatibus datum est. Episcopus autem non habet potestatem committendi hoc munus Presbytero, quia non potest ei committere actus ordinis Pontificalis, juxta cap. *Aqua*, de Consecratione Ecclesiae.

13. *Tertia praerogativa, de tempore quo dandum est velum.* — *Quarta, de aetate cui dantur varia decreta.* — De quo velo haec decreta procedant. — Praeterea non potest hoc velum dari, nisi definitis temporibus et aetate a jure statutis. Prior pars habetur in dicto cap. *Devotis*, et cap. *Virginis*, 20, q. 1, ubi prohibentur virgines consecrari, nisi in die Epiphaniae, aut in albis Paschalibus, id est, intra hebdomadam Paschae, ut Glossa exponit, quamvis alia littera habeat in sabbato Paschae; vel etiam in Natalitiis Apostolorum, vel etiam, nisi periculum mortis imminet, quia tunc, quocumque die velari possunt, ut ibidem dicitur. In Concilio autem Lateranensi, sub Alexand. III, prout habetur in cap. 1, de Tempor. ordin., concessum est ut omnibus Dominicis diebus liceat virgines consecrare, et consuetudo hoc extendit ad alias solemnes festivitates, ut advertit Turrecrem., in dicto cap. *Devotis*, quaest. 4; et ita in hoc consulenda est et servanda consuetudo. Altera pars de aetate virginis consecrandae magnam habuit in Ecclesia varietatem; nam in Concilio Romano, sub Sylvest., cap. 10, significatur non esse sacrandam virginem usque ad aetatem septuaginta duorum annorum, in quibus suam castitatem probaverit. Gregorius autem, l. 3, epistol. 11, sexagenariam voluit esse virginem consecrandam; Concilium vero Agathense,

cap. 10, ante annum quadragesimum prohibet velari. In Concilio Carthaginensi III, cap. 4, solum postulat aetas viginti quinque annorum, habetur in cap. *Juenculas*, cum seq., 2, q. 1. In Concilio autem Milevitano, cap. vigesimo sexto, ex Concilio Africano, cap. 93, additum est, propter urgentem necessitatem licitum esse in minori aetate virginem velare. Circa quae decreta observandum est aliud esse loqui de velo professionis, et aliud de velo consecrationis. Nam prius semper dari potuit in minori aetate, ut constat ex antiquis exemplis, et historiis, ac Patribus supra citatis, et ex Concilio Triburiensi apud Burchard., lib. 8, cap. 10 et 98; et Concilio Carthaginensi IV, cap. 104; et quia verisimile non est, ad professionem virginitatis postulasse aliquando Pontifices decrepitam aut senilem aetatem, qualis est septuagenaria, vel sexagenaria; loquuntur ergo illa antiqua decreta de velo consecrationis, et fortasse aliqua ex illis loquuntur de his feminis quae benedicebantur, ut essent Abbatissae, vel ut haberent in Ecclesia aliquod ministerium, de quo statim numero sequenti dicitur. Ad professionem autem et velum ejus admitti poterant in minori aetate duodecim vel quatuordecim annorum, et nunc anno decimo sexto aetatis, ut tom. praecedenti dictum est, ex decreto Concilii Tridentini, quod circa consecrationem virginum nihil innovavit, et ideo ubi post professionem consecratio fuerit in usu, circa illam antiqua jura servanda sunt.

14. *An conferat gratiam vel remissionem venialium haec consecratio.* — Addunt denique nonnulli Doctores, quamvis consecratio virginum sacramentum non sit, conferre tamen gratiam, et remittere venialia peccata ad modum sacramentalium. Sed quod de gratia dicitur, non est intelligendum ex opere operato, ut per se notum est, alioquin esset sacramentum, neque etiam ex speciali privilegio, quia nullum habet fundamentum; ex merito autem operantis poterit per illud opus augeri gratia, sicut per alia bona opera, nihil tamen in hoc habet speciale; et ita est intelligendus D. Thomas, loco citato, ad 2. Quod vero spectat ad remissionem venialium peccatorum, videri possunt dicta in 4 tom. tertiae partis, disputat. duodecima, sectione secunda, ubi etiam negavimus fieri huic effectum ex opere operato. Quod majori ratione de hac consecratione negari potest, quia communiter non solet haec consecratio numerari inter ea sacramentalia, quibus effectus ille tribuitur. Est

autem advertendum, velum hoc consecrationis dari posse vel in ipsa professione religionis, vel post illam; nam sine illa clarum est dari non posse, cum non intercedat, nec supponatur spiritualis desponsatio cum Christo. Quando ergo simul concurrat hæc solemnitas cum professione, ratione professionis, quæ est nobilissimus actus, participabit aliquam majorem vim obtinendi gratiam, vel remissionem poenarum juxta dicta in superiori tomo. Quando vero sola consecratio separatim datur virgini jam professæ, non est tanta ratio, vel fundamentum alicujus extraordinarii effectus, quia in illo actu non est tanta excellentia perfectionis, et sola significatio non sufficit, cum non sit sacramentum.

15. *Velum consecrationis duplex.* — Ultimo est circa hoc observandum, hoc velum consecrationis posse distingui in velum commune, de quo hactenus diximus, et velum prælationis, quod Abbatis cum speciali benedictione dabatur, quamvis jam hoc non sit in usu; nam, licet Abbatis benedicantur, non datur eis speciale velum, ut notant Anton., dict. c. 2, et Turrecr. supra, num. 11; ac denique velum, quod vocant ordinationis. Aliquando enim Concilia ita loquuntur de ordinatione feminarum, ut patet ex cap. *Sanctimoniales*, 20, q. 1, addita Glossa, quæ textum illum explicat de velo ordinationis, juxta cap. *Diaconissam*, 27, q. 1, quod sic habet *Diaconissam non debere ante annos quadraginta ordinari*; ubi tamen Glossa exponit *Diaconissam*, id est *Abbatissam*, et ita tacite exponit de velo Prælationis. Probabile autem est nonnullas ex virginibus sacris solitas fuisse deputari ad legendum Evangelium in choro, et alia similia ministeria, et illas fuisse vocatas *Diaconissas*, et earum benedictionem lato modo fuisse vocatam ordinationem; jam vero hoc non est in usu, sed in ipsa consecratione virginum datur hæc facultas, nec aliud velum expectatur.

CAPUT XII.

DE OBSERVANTIA MONIALIUM, TAM QUOAD SUBSTANTIALIA VOTA, QUAM QUOAD SUBJECTIONEM ERGA PRÆLATOS ET REGULAM.

1. *Circa paupertatem monialium una observantia.* — Post professionem et velationem, sequitur religiosa observantia, et obligatio in qua moniales suo modo æquiparantur monachis in substantialibus votis religionis; ha-

bent tamen hanc obligationem suo statui et sexui accommodatam. Unde vel in materialium votorum, vel in his quæ conducunt ad eorum observationem, nonnulla habent sibi propria, quæ partim ad aliquam relaxationem, partim ad majorem rigorem et observantiam pertinent. Et primo circa paupertatem duo observari possunt: primum est, licet aliquibus religionibus virorum consultior sit paupertas, non tantum privans dominio bonorum in particulari, sed etiam in communi, monialibus autem id non expedire, quia non potest earum honestas et clausura tam integre et perfecte servari, nisi ab ipso monasterio habeant vitæ necessaria. Unde, cum religio S. Claræ in principio instituta fuerit sub observantia illius paupertatis, paulo post Innocentius III in ea dispensavit, permittendo, potius quam præcipiendo, ut non servaretur; postea vero Urbanus V omnino servari voluit regulam absque tali paupertate, et Pius V, suo Motu proprio 8, *Circa pastoralis*, et Gregorius XIII, Motu 13, *Deo sacris*, omnibus modis providere studuerunt, ut monasteria monialium habeant unde sustententur, ita ut si eleemosynis indigeant, potius Prælatorum providentia, quam earum sollicitudine et postulatione habeantur; et quoniam experientia ostendit hoc esse difficillimum, et quemcumque alium mendicitatis modum esse periculosum, ideo simpliciter consultus est monasteriis monialium habere communes redditus, quam paupertatem in communi profiteri. Aliqui excipiunt moniales Capuccinas, quas aiunt non posse habere bona stabilia, ut videri potest in Isidoro Mosconio, in libr. 1 de Ecclesia militante, part. 4, cap. 4. Verumtamen non habet fundamentum in Concilio Tridentino, sess. 25, de Regul., cap. 2; nam solum excipit domos fratrum Capuccinorum et Observantiæ, unde quantum est vi Concilii, sine dubio possunt habere bona stabilia; et si fortasse illi privilegio renunciare volunt, indigent, ut existimo, Summi Pontificis approbatione, quia post moderationem Urbani non invenitur illud genus paupertatis approbatum pro feminis a Sede Apostolica.

2. *Altera observatio.* — Unde etiam sequitur aliud, quod observandum esse dicimus, pertinetque ad usum paupertatis in particulari. Obtinuit enim consuetudo etiam inter moniales satis reformatas, ut liceat singulis recipere singulis annis aliquos moderatos redditus, quibus ad res sibi necessarias uti possint. Hoc enim inde introductum videtur, quod monasteria regu-

lariter non habent redditus sufficientes, quibus omnia necessaria ad victum et vestitum, tempore salutis et ægritudinis, omnibus provideant, neque etiam monialibus datur tempus, ut suo labore manuum possint hujusmodi defectum supplere, et ideo ad vitanda majora incommoda vel pericula, hujusmodi facultas eis permittitur. Tenentur nihilominus ea uti servando necessarias regulas paupertatis, ita ut ille usus proprietarius non sit, sed dependens a Superiore et ejus arbitrio, observando etiam quæ circa hoc dispenuntur a Concilio Tridentino, sess. 25, cap. 2, de Regular., quæ in superioribus fusius explicata sunt.

3. *Circa castitatem notatio de clausura et vestitu.* — Secundo, circa castitatem solum occurrit notandum, ratione illius præceptam esse strictiorem clausuram monialibus quam monachis, de qua copiose supra, tract. præced., lib. 2, cap. 8, disputatum est. Deinde cum decentia ornatus omnibus religiosis commendetur, maxime necessaria est feminis, et præsertim Deo consecratis, ut late prosequitur Hieronymus ad Demetriadem, et ad Eustochium, epistol. 8 et 22; et sæpe alias Basilius, et Ambrosius, in libris de virginibus. Non invenio autem specialia præcepta circa hanc materiam eis imposita jure communi, præter ea, quæ vel ex natura rei consequuntur ex tali statu; vel ea, quæ de religiosis aut personis ecclesiasticis loquuntur, quæ majori ratione eas obligant, quia inter personas ecclesiasticas computantur, et sub nomine regularium vel religiosorum comprehenduntur, maxime in his quæ ad substantiam vel decentiam religionis pertinent. Priori modo, hoc est, spectata natura rei, dictum est a Concilio Carthaginensi IV, cap. 11, cap. 11, et habetur d. 34, cap. 24: *Sanctimoniales virgo, cum ad consecrationem suo Episcopo offertur, in talibus vestibus applicetur, qualibus semper usura est professioni et sanctimonie aptis.* Posteriori autem, hoc est, spectatis juribus circa personas religiosas, in Clement. *Attendentes*, de Statu monach., prohibentur uti vestibus sericis et variegatis, etc.; ubi Glossa advertit, prohiberi monialibus cum sua proportionem, quæ clericis prohibita sunt Clement. *Quoniam*, de Vita et honest. clericorum, et cap. 1, et ult., 21, q. 4.

4. *Comam nutrire posse moniales aliqui censent.* — Dubitat autem specialiter illa Glossa, an liceat monialibus nutrire comam, quia in illo textu solum dicitur, ut non utantur comatis et cornutis, id est, tortis crinibus, ut loqui-

tur Paulus, 1 ad Timot. 2. Unde videtur solum eis prohiberi illa copulativa, seu illa fucata compositio crinium; non vero simpliciter habere comam, si honeste et occulte deferatur, atque ita senserunt aliqui jurisperiti. Dicta tamen Glossa oppositum sentit, et dicit esse consuetudine receptum, ut moniales tondeantur, et deformato capite Deo vivant potius, quam crines poliendo humani generis hosti deserviant, quod magis ibi probat Panormitanus, num. 11, argumento cap. *Duo sunt*, 12, q. 1. Idem Abbas, in cap. *Si quis*, de Vita et honestate clericorum.

5. Objici vero potest cap. *Uxoratus*, de Conversione conjugatorum, ubi dicitur: *Nullus vestrum mulierem aliquam tonsurare præsumat*; et cap. *Quæcumque*, d. 30, anathema dicit in mulierem, quæ religionis obtentu comam sibi amputaverit, et in græco ad litteram est: *Ob eam, quæ existimatur pietatis exercitatio, quæ verba proprie videntur convenire feminis religiosis.* Sed hæc objectio, si valida esset, probaret illicitum esse monialibus se tondere, quod incredibile est, cum sit res per se honestissima, supposita relatione quæ in monialibus futura est, imo etiam sit optimum signum vel medium ad ostendendum contemptum seculi, et proprii ornatus ac pulchritudinis; et ita legitur Beatissimam Claram, cum initio conversionis suæ ad S. Mariam de Portiuncula festinasset, ut mundo nutum remitteret, ibi crines capitis deposuisse simul cum ornatu seculari. Idemque tanquam opus maxime laudabile usu receptum est. Jura ergo citata intelligenda videntur de feminis conjugatis, quæ religionis obtentu tondentur, præsertim contra virorum voluntatem, quod significatur in illis verbis, *tanquam resolvens jus subjectionis*; nam coma dicitur data mulieri in signum subjectionis, et ita exponunt ibi Glossa et Panormitanus. Quamvis autem hoc liceat, non tamen invenitur esse præceptum in jure, et ideo consuetudo vel regula, ubi fuerit, servanda est; ubi autem non fuerit, non erit contra religionem comam capitis retinere; erit tamen illi contrarium eis abuti, vel capillos contorquendo, vel etiam ad vanam ostentationem absque veli operimento eos deferendo.

6. *Circa obedientiam.* — *Notatio prima, de subjectione ad Prælatum virum.* — Tertio, circa obedientiam monialium, tres obligationes præcipue notandæ sunt: prima est ad suos Prælatos, sive sit Episcopus, sive aliquis regularis juxta uniuscujusque monasterii professionem; nullum enim esse potest quod alicui